

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344118672/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ne derude gennem Fugtigheden. Der sang vel ingen Fugle i Parc Monceau. Men tænk at føre Foraaret med i sin Vogn, et Foraar fra Montmartre, bort fra alle de Gasflammer, Spejle og Solvdiske, igennem det milde, muldne Mørke, helt ud til en redelig og uforstyrret Udkant af Staden. Raske Hovslag, uendelige Avenuer. Det er, som om en Kongedatter har dækket den brede og lige Chaussé med sit lange, udslagne Haar – et Sejerstog! Den unge Søster med sine hemmelige, lukkede Øjne hænger ved hans Hjerte. Han kysser hendes Pande, og den foruroigende Pige rækker ham ogsaa sin Mund. Han løser for hendes Skulder og kysser den; og den foruroigende Pige er uden Svig, da han ogsaa kysser hendes Barm. Det er Fuldkommenheden. Derude i Mørket, hvor de kører frem, falder, viger alle Grænser. (Tænk Overraskelsen hos en Mand, som hidtil gik i en Have, hvor Frugterne var efterhængede og sad fast paa Træerne, men som nu pludselig, idet han rækker Armen op mod en Gren, beholder Frugten i Haanden, og det er en stor og saftig Blodappelsin. Dette er Fuldkommenhed.) Prinsen kyssede da sin udvalgte, som var stilfærdig og smykket med bleggule Hyacinter. Og hun kyssede ham endda meget mere. – Som de jo nu begge havde Lov til.

I en fjern Krog af Paris, uoverstigelig langt borte, i en Gade, hvis venlige Ensomhed gør to Menneskebørn endnu mere fortrolige, bragte han hende under Tag i et lille Hus, hvor der var godt at bo og morsomt at være og mere at se, end hun den Aften havde Øjne til. Og saa varede Fuldkommenheden videre til Hanegal.

Vi kan alle for en smuk Prins glemme vor Søsters Raad nogle Timer. Og altsaa galede Hanen, før den skønne Sylvia med store, mørke og vaagne Øjne begyndte at tage nærmere Kending af Stedet, hvor hun var, og af sine forsømte Pligter. Hanen galede, og Erndringen om givne Løfter blev des mere levende, jo tryggere hun havde sovet fra dem, saa det var den unge Kone ganske umuligt at tænke paa noget andet. Hun syntes næsten, at hun hørte sin ældre Søsters Gnaveri i Montmartre, og for hun vidste af det, ruskede hun sin sovende Mand

»Hvad er der, Askepot?«

»Aa jeg tænker paa min gode Søster, som længes efter mig, og som ikke bliver rolig, for hun har set mig. Jeg tror, jeg vil staa op og løbe til Montmartre.«